

После пола године од претходног малтретирања преосталих Срба на Косову искључивањем телефона, односно рушењем предајника мобилне и фиксне телефоније и укидања српске мреже у многим местима где живе Срби – прича се понавља. Као и све на Косову, што не може да буде само једном па да једна од страна – током претходних десет година Албанци – одустане, знало се да ће се и прича са телефонима наставити. Није изненађујуће што се ствар дешава управо сада када је Србија пристала да преговара о такозваним техничким питањима. Делује чудно, онима који не познају проблематику, а који су, по природи ствари, највише расположени да преговарају и у преговорима попуштају. Онима који, међутим, познају проблематику „техничких питања“ не би требало да је чудно.

Албанцима не одговара разговор о техничким питањима, а поновно рушење српских предајника управо иде у прилог евентуалном одустајању српске стране, чему се сада тежи. Албанцима би, наиме, одговарало да у овом тренутку испровоцирају Србе те да ови одустану од преговора. Техничка питања живота Срба на Косову за албанску самопроглашену власт и државу која не постоји ни де факто и де јуре – велики су проблем. Срби се исељавају са њиховог „мултиетничког“ Косова. Исељавају се тихо, а велика се помпа прави око повратника и о ретким повратницима Албанци причају на сав глас. Недавни случај малтретирања повратника из села Жач, на пример, када су на српске повратнике пуцали, када су их повређивали и шиканирали у циљу њиховог одустајања од повратка – један је од многих доказа у прилог томе да Албанци желе једно етнички чисто, албанско Косово. Док су повратнике из Жача, о чему се готово уопште није причало, чували припадници косовске полиције – ови су нападани и над њима је вршено насиље. Када је КПС-овце, међутим, заменио КФОР – малтретирање је престало. Ово не значи, нажалост, да су албански полицајци неспособни да сачувају шачицу повратника – него напротив, то значи да су албански полицајци саучествовали у овом покушају поновног протеривања мештана села Жач. То је, разуме се, једно од „техничких питања“.

Техничко питање, такође, јесте и ревизија криминалне приватизације у којој је на незаконит начин откупљивана (читај, отимана) српска друштвена имовина. Техничко питање је и чињеница да је на Косову и даље, и после свега, више од 50% имовине – српско.

Најпроблематичније техничко питање од свих техничких питања, разуме се, јесте за Албанце непријатна чињеница да они и даље немају државу и да осим оних путева које су изградили током последних неколико година све – па и инфраструктура те телефоније коју бахато искључују Србима – припада држави Србији чији је Косово део.

Међу многобројним саопштењима за јавност која су поводом поновног рушења српских предајника стигла до јавности налази се и захтев СНВ-а (Српско национално веће) где се од владе Србије тражи да преко телекомуникационог центра у Нишу целом Косову искључи мобилне и фиксне телефоне, као и интернет. Нешто слично је, пре скоро две године, поводом искључења струје српским срединама јужно од Ибра, од Бориса Тадића захтевао Марко Јакшић, подсећајући на податак да Београд у сваком тренутку може да искључи струју целом Косову.

Београд је 1999. године одустао од ратне политике, а искључења струје или искључења телефона целом Косову значила би само промену нашег антиратног правца, изазивање озбиљне хуманитарне катастрофе и замерање међународној заједници, Европској унији и НАТО. Србија која жели да уђе у Европску унију по сваку цену није спремна за тако нешто. Међутим, сама чињеница да Србија може тако нешто да уради, говори о томе колико је Косово независна држава. Косово без помоћи Србије никада не може да постане држава и овакав гест Албанаца да на прагу преговора са Србима врше насиље над српским становништвом на Косову указује на њихов страх да преговорима неће постићи оно што им је циљ. Циљ је, требало би да буде јасно свима који се баве овом темом, да Срба не буде на Косову, јер само ако их нема – Косово може да буде држава Албанаца. Само ако Србија нестане са Косова, Албанци могу да се надају евентуалном (једног дана) уједињењу са Албанијом. Преговорима, супротно уверењу многих, Србија не одлази – него се враћа на своје Косово.

Уколико Албанцима пође за руком да Срби дигну руке од преговора – оних сто четрдесетак хиљада Срба могу полако да се пакују. Уколико се, међутим, ради о договору (а не би нам било први пут) и уколико Србија која на сав глас прича да хоће преговоре док заправо хоће да што пре скине Косово са дневног реда, као што је већ добрим делом урадила – онда нам ни овај пут нису криви албански сепаратисти, њихов ШИК, ратне и злочиначке безбедносне структуре, рушитељи манастира и Балије којима је циљ да ни камен на камену од српског постојања на Косову не остане – него смо криви ми и наша дупла политика, наша вечита дупла игра која се завршава тако што губимо све. Србија више не уме ни да ратује ни да преговара. Србија затвара очи и чека да прође... А у међувремену, Косово можда и постане држава.